

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, ΤΟΥ 22 ΝΟΕΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 540

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σ. ΑΛΙΜΠΕΡΤΗΣ. Τὸ βραβείο τῆς Ἀκαδημίας καὶ ὁ Romain Rolland.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Πατριωτικὰ ἔργα.—Ἡ «ἀθώα ἀμαρτωλή».
ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Ἡ μάγισσα.—Ὁ πόλεμος.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Πολιτισμός.
ΤΣ. Γύρω ἀπὸ μιά διάλεξη.
ΑΛ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἀμαρυλλίς (συνέχεια).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

«Η ΑΘΩΑ ΑΜΑΡΤΩΛΗ.»

Ἀπὸ τὰ παλιότερα χρόνια, τὰ συμφέροντα τῆς κάθε κυρίαρχης τάξης, μέσα στὶς κοινωνίες, παρουσιάζουν τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδας, σκεπασμένη πάντα μετὰ μάγια μιᾶς ἁγιωσύνης, μιᾶς ἱερότητας, σὰν ἓνα νεφέλωμα, σὰ μὴ θρησκεία τοῦ πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα. Ἀπὸ τὴ θεοκρατικὴ ἐποχὴ, τὰ κλασσικὰ χρόνια, ἀπὸ τὴ σκοτινὰ τοῦ μεσαιῶνα, τὰ φέουδα καὶ τὴν ἄκρατὴ μονοκρατορίαν ἴσα μετὰ τὴν ἀστοκρατίαν τοῦ σήμερα, ἡ παράδοση τούτῃ κρατιέται ἀτόφια καὶ ἀχάλαστη.

Ὅμως δὲ γίνεται τὸ ἴδιο καὶ μετὰ τὴν πραγματικὴν ἔννοια τῆς πατρίδας. Γιατὶ ἂν στὰ παλιὰ χρόνια φανατικὰ πολέμουσαν οἱ Σπαρτιάτες τοὺς Μεσσήνιους, οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Θηβαίους, καὶ κατόπιν οἱ Μακεδονίτες τοὺς Ἑλλαδίτες, καὶ ἂν στὸ μεσαιῶνα τὰ μικρὰ γειτονικὰ φεουδαρχικὰ κράτη μαλώνανε συναμεταξύ τους μετὰ λυσασμένο μίσος καὶ φόνον, μετὰ τὰ νεώτερα χρόνια σὰν κάπως νὰ πλατύνανε τὰ σύνορα. Βλέπουμε ἐνωμένους σήμερα καὶ ἀγκαλιασμένους τοὺς ἐχτροὺς περασμένων ἐποχῶν, ἀφομοιωμένους στὰ κοινὰ τοὺς ἰδιαιτέρους, ὠψώνοντας μὴ σημαία γὰρ μὴ κοινὴ πατρίδα, μετὰ καὶ πάλιν πολέμωντας πρὸ μακρινῶν γειτόνων,

μετὰ τὸν παλιὸ ἐκείνο φανατισμὸ καὶ τὸ ἴδιο μίσος ποὺ θρέφανε συναμεταξύ τους οἱ παλιοὶ πρόγονοι τῶν σημερινῶν φίλων καὶ ἀδερφῶν.

Τὸ ἀπλωμα τοῦτο, φυσικὸ εἶναι νὰ τὸ ξηγήσουμε πῶς ἦρθε, ἀπὸ τὸ πλάτεμα, πρῶτα ἀπ' ὅλα, τῆς Ἑμπερικῆς δράσης, χάρις στὰ μέσα μιᾶς ταχύτερης συγκοινωνίας, ποὺ φέρανε τὸ δέσιμον ἑνὸς κύκλου ἀπὸ κοινὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα, σὲ μεγαλὴτερη ἀπὸ πρῶτα ἔκτασιν γῆς. Ἀὐτὰ τὰ κοινὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα, ποὺ βέβαια τὰ ἔχει στὰ χέρια τῆς καὶ τὰ ἐκμεταλλεύεται ἡ κυρίαρχη, σὲ βάρος τῆς δουλεύουσας κάτω τῆς τάξης, ἀποτελοῦνε τὴ θετικὴ βάση τῆς πατρίδας τοῦ σήμερα. Ὅλα τὰλλα, κοινὴ γλώσσα, κοινὴ θρησκεία, κοινὲς ἀγάπες καὶ προτιμήσεις, εἶναι ἀποτελέσματα καὶ ὄχι αἰτίες.

Μετὰ τὴν παλιὰ ἱερὴν ἰδέαν τῆς πατρίδας, βουτηγμένη στὸ νεφέλωμα τῆς ἁγιωσύνης, ἑακολουθοῦν ἀκόμα καὶ στὰ σημερινὰ μας χρόνια, οἱ ἐθνολάτρες, πιστοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς τάξης ποὺ τοὺς ξεφυτρώνει, νὰ συγκινοῦν τίς καρδιὰς καὶ νὰ πλάθουν τὰ φρονήματα. Φοβοῦνται νὰ φανερώσουν τὴ θετικὴ βάση τῆς πατρίδας, νὰ δείξουν τὴν ἀληθινὴν ἀνάγκην ποὺ συμμαζώνει τοὺς λαοὺς τῆς ἐποχῆς μας κάτω ἀπὸ μὴ σημαία. Νὰ ξηγήσουν πῶς δὲν εἶναι τὸ μίσος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄλλον ἄνθρωπον, ὁ φανατισμὸς, ὁ τυφλὸς ἐγωϊσμὸς, ἡ λύσσα μιᾶς βαρβαρότητας, ἡ θρησκεία μιᾶς ἀγριότητος, ποὺ χωρίζει τὴ γῆν σὲ κομμάτια, τὰ λεγόμενα Κράτη καὶ Ἔθνη. Μὰ πῶς ἄλλες αἰτίες, οἰκονομικὲς σχέσεις τῶν ὁμάδων, μετὰ τὴν πίεσιν μιᾶς παλαιᾶς παράδοσης, μιᾶς ὑπάρχουσας κοινῆς συνειδήσεως, κοινωνικῆς τάξης βελτιωμένης ἀπὸ νόμους παλαιῶν ἐθίμων, φέρνει τὴν ἀνάγκην τῆς Πατρίδας. Καὶ πῶς ὅλα τὰτα δὲ θὶ μένουν ὡς ἐδῶ, καὶ δὲν μποροῦνε νὰ μείνουν. Κοινὴ φροντίδα ὅλων τῶν λαῶν μαζί, τὸ χάραγμα τοῦ δρόμου ποὺ ἡ ἐξέλιξις θὰ πάρῃ γὰρ τὸ ποθοῦμενον μέλλον. Ἔτσι σὰ γίνῃ συνειδητὴ τῆς πατρίδας ἡ πίστις, θὰ εἶναι βαθιὰ ριζωμένη στὶς καρδιὰς, μετὰ σωστὴν γνῶσιν τῆς ἀνάγκης ποὺ τὴν ὑπαγορεύει.

Ὡς τώρα, ἡ ἀστικὴ κοινωνία στήριξε τὴν ὑπαρξὴν τῆς στὸ σκοτάδι ποὺ περέχυνε τοὺς πολλοὺς, μὴ ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ἐκπαιδεψὴ δημοκρατικώτερη ἀνοιξε τὰ μάτια, αἰσθάνθηκε ἡ ἴδια αὐτὴ κοινωνία τὴν ἀνάγκην νὰ δυναμώσῃ τὰ μέσα τῆς πίστεως τῆς κάτω τάξης, ὥστε νὰ μὴν ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χαλινάρια ποὺ ὡς τώρα τὴν κρατοῦσε. Καὶ τὸ μέσο βρέθηκε παντοῦ μετὰ τὸ ξάναμα τῆς φλόγας τῆς Ἑθνολατρίας καὶ Πατριδολατρίας, παρουσιασμένης σὰ θρησκείας τυφλῆς ἀπὸ φανατισμὸ καὶ μίτις γὰρ τοὺς ἐχτροὺς. Ἡ ἀμοιβαίότης τοῦ μέσου αὐτοῦ, ἐφαρμοσμένου ἀπ' ὅλους μαζί τοὺς